

Hồi 20

Hồ Ngọa Thâm Sơn

Tần Lâm Phong không biết công lực của lão cao đến bậc nào, nên không dám sơ suất, cũng vận mười thành công lực, song chưởng đưa ra đón lấy ngọn chưởng đỏ như máu của lão...

- Bùng! Một tiếng chấn động không trung!

Tần Lâm Phong do được công lực trăm năm của Ngân Phát Lão Nhân, Dương Cương Chân Hỏa của bản thân đã đạt tới cảnh giới, trong lúc vô ý vận công quá sức, khiến Huyết Thủ Ấn dám tự phụ là thiên hạ vô địch, bị một chưởng của chàng đẩy bắn ra ngoài hai trượng, toàn thân đỏ như máu, tắt thở chết tốt.

Bởi vì Dương Cương Chân Hỏa của Tần Lâm Phong quá uy mãnh, nên Tam Dương Chân Hỏa của Huyết Thủ Ấn bị đẩy nghịch lưu, máu huyết nghịch chuyển, nên lúc chết mới có hiện tượng như vậy.

Tần Lâm Phong đỡ một chưởng của Huyết Thủ Ấn song chưởng cũng cảm thấy nóng rất vô cùng. Chàng vội vận công điều tức cảm giác đó lập tức tiêu tan, chàng lại đưa mắt nhìn lại Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu thì thấy hai người đang gật đầu mỉm cười.

Lũ người của Ngũ Âm Giáo thấy Huyết Thủ Ấn bỏ mạng dưới một chưởng của chàng, chấn động thối lui mấy bước.

Âm Dương Kiểm Bàng Thống thấy việc biến chuyển như vậy tức giận hét lớn:

- Lũ người còn đứng đó làm gì, sao không báo thù cho phó đường chủ!

Chưa dứt lời lão đưa tay rút trường kiếm rồi nhắm mặt Tần Lâm Phong điểm tới.

Lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo tay lăm lăm binh khí cũng vội xông theo.

Bát Diện Tỳ Hưu và Thác Thiên Thần Quân cũng rút vội binh khí xông ra cản chúng lại.

Tần Lâm Phong thấy trường kiếm của Âm Dương Kiểm Bàng Thống chỉ còn cách khoảng vài tấc vội đưa hai ngón tay lên kẹp lấy thân kiếm.

Âm Dương Kiếm Bàng Thống vẫn còn khiếp sợ thần oai lúc nãy của chàng, thu vội kiếm về biển chiều rồi phóng liền ba kiếm về phía chàng.

Tần Lâm Phong lách khỏi ánh kiếm, liền thi triển sát thủ, song chuồng đưa lên, như một luồng điện quét về phía ngực của Âm Dương Kiếm Bàng Thống.

Chỉ nghe "Bùng!" một tiếng, tiếp theo là tiếng "lắc cắc" của xương cốt bị gãy, xương ngực của Âm Dương Kiếm Bàng Thống đã bị bẻ nát, miệng phun máu có vôi lẫn ra đất chết tốt!

Tần Lâm Phong lại búng người lộn vào vòng chiến, thân pháp như quỷ mị. Chỉ thấy một chuỗi gào rú thê thảm của đám đệ tử Ngũ Âm Giáo, chớp mắt chỉ còn lại hai ba tên đang ôm đầu tháo chạy.

Ba người tiếp tục xông về phía trang viện, thấy trước mặt khoảng gần một trăm tên đệ tử nam xếp thành hàng ngang chặn mất lối đi. Một lão già mặt mũi hồng hào, niên kỷ khoảng ngũ tuần, mắt lộ tinh quang, từ trong đám người này bước ra, trợn mắt nhìn ba người Tần Lâm Phong rồi mở miệng quát:

- Lũ các người có bao nhiêu người, đến đây với mục đích gì, để bốn đường chủ khỏi phải nhọc công!

Tần Lâm Phong khinh bỉ đáp:

- Với ổ quỷ này, chỉ cần ba người chúng ta cũng đủ rồi há phải nhờ người giúp sức!

- Chỉ có ba người! Vậy kẻ nào đã lọt vào sơn động sau núi để cứu Phong Tăng?

Tần Lâm Phong nghe xong kinh ngạc sững người một lát. Tuy không biết cao nhân nào đã cứu được Phong Tăng nhưng thấy lão thoát hiểm cũng là một việc đáng mừng rồi.

- Đã có người đến trước để cứu Phong Tăng, chỉ có thể trách tôn giá canh phòng không cẩn mật sao còn truy vấn tại hạ!

Lão già đó tức giận quát lớn:

- Xú Tiểu Tử! Lão phu đây là Truy Vân Tẩu Ngũ Tử Kỳ chấp pháp đường chủ Hồ Dục Đường. Từ trước tới nay chưa có kẻ nào dám nói như vậy với lão phu. Nơi đây chỉ có một con đường độc đạo, nhưng lão phu đã ra lệnh phá hủy, giờ này người có chấp cánh cũng không thoát khỏi!

Tần Lâm Phong cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Tại hạ nếu như muốn đi, tự hỏi một nơi thâm sơn thế này sao có thể bó buộc được tại hạ. Bất tất nhiều lời nữa, tại hạ đây muốn tìm là giáo chủ của các người, chỉ cần đường chủ nói ra tông tích của hã, tại hạ sẽ lập tức rời khỏi nơi đây. Nếu như không đá vàng tan nát há chẳng tiếc thay, mong đường chủ suy xét!

Câu nói của chàng cũng khiến Truy Vân Tẩu ngạc nhiên, bởi vì đừng nói là tông tích của giáo chủ, ngay cả hành tung của thượng cấp, các Đường Chủ Ngoại Tam Đường chủ cũng không được biết. Lúc có việc cần, đích thân đường chủ sẽ giá lâm chỉ thị. Hôm nay lại có người hỏi, nếu nói hai chữ "không biết" thì mất mặt, lão đành quát lớn:

- Xú Tiểu Tử kia, ngươi giết bao nhiêu đệ tử của bốn giáo lại muốn đi thì đi hay sao, để mạng cho lão phu!

Dứt lời song chưởng đưa lên, quỷ mị lạ lưng vỗ xuống đầu Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thấy lão xuất thủ như thế, so với lũ cao thủ của Ngũ Âm Giáo mà mình đã gặp qua, công lực khác xa. Chàng cũng không dám sơ ý, lách người tránh khỏi song chưởng, đưa tay lên vỗ về phía song chưởng của lão.

Chưởng tuy chưa đến, nhưng kinh phong uy mãnh đã đến trước khiến Truy Vân Tẩu cả kinh rút vội tay về thối lui bảy thước. Biết công lực Xú Tiểu Tử này cao thâm không lường lão vội rút soạt trường kiếm sau lưng ra, quát lớn:

- Xú tiểu tử, bốn đường chủ muốn dùng kiếm để lãnh giáo tuyệt học của ngươi, mau rút kiếm ra!

- Ngũ đường chủ cứ việc xuất chiêu, tại hạ chỉ dùng song chưởng này để lãnh giáo kiếm pháp của các hạ!

- Xú Tiểu Tử đó đã tự ngươi tìm cái chết, coi kiếm!

Truy Vân Tẩu vừa dứt lời, lưỡi kiếm trong tay lão hoa lên, bắn ra muôn ngàn ánh kiếm như hoa chụp xuống đầu Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thân pháp như quỷ mị lộn người ra sau lưng lão, chỉ phong như tia chớp điểm vào huyệt đạo trên lưng lão.

Truy Vân Tẩu đâm hụt một kiếm, biết được sau lưng có địch, vội rung động trường kiếm trong tay quay người chém về phía hạ thân của chàng.

Tần Lâm Phong bốc cao hơn trượng, thân người đang lơ lửng trên không, hữu thủ đưa ra ngón trở và giữa nhằm về phía Truy Vân Tẩu điểm xuống.

Hai người đều là cao thủ thượng thừa, chuông phong kiếm ảnh bao trùm chu vi một trượng, chỉ thấy hai bóng người đan qua đan lại trong lưới chuông ánh kiếm, khó mà phân biệt rõ ràng bộ vị của đối phương.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu đứng một bên sợ rằng Tần Lãm Phong khó mà địch lại những đường kiếm xuất thần nhập hóa của Truy Vân Tẩu, chỉ hơi phân thân hậu quả khó mà lường được!

Đám người Ngũ Âm Giáo lần đầu tiên được chứng kiến Ngũ đường chủ dùng kiếm giao đấu với song chuông của địch thủ, gã nào cũng trợn mắt, chôn chân trên đất, mắt không rời khỏi đấu trường.

Tần Lãm Phong lách khỏi kiếm ảnh, đưa nhất chỉ lên nhằm thân kiếm của lão búng tới.

- Keng! Một tiếng ngân lạnh lạnh.

Truy Vân Tẩu thu kiếm hơi chậm, thân kiếm bị trúng một chỉ của chàng gây làm đôi, rơi xuống đất.

Tần Lãm Phong thân hình không chút rung động, đứng sững trên mặt đất, đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy Truy Vân Tẩu tay cầm nửa thân kiếm còn lại, mặt biến sắc, thối lui năm bước.

Chàng thấy thế buột miệng cười nói:

- Tại hạ không muốn tạo thêm một trường sát kiếp, mượn người báo tin với quý giáo chủ, nói là Tần Lãm Phong đang muốn gặp hãn để đòi mạng, cút đi!

Truy Vân Tẩu hổ thẹn đỏ bừng mặt, nghĩ thêm:

- Tin tức này để truyền ra giang hồ sau này tất không còn mặt mũi; Chi bằng thí mạng cùng hãn!

Nghĩ xong lão trợn mắt căm hận nhìn Tần Lãm Phong, giơ nửa mấu kiếm còn lại phóng về phía Tần Lãm Phong. Nhân lúc chàng lách người tránh né, lão thò tay vào trong người móc ra một nắm kim châm, phẩy tay một cái...

Ánh sáng hoa mắt, một đám châm bạc nhằm ba người Tần Lãm Phong bay đến.

- Tần Lãm Phong mau tránh! Kim châm có tẩm độc!

Thác Thiên Thần Quân chưa dứt lời, Tần Lãm Phong vội vận lực đẩy ra một chuông...

Đám độc châm bị chuông lực hùng hậu của chàng đẩy bắn trở lại, bay tán loạn nhằm lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo phóng tới.

Chỉ nghe những tiếng gào rú thê thảm vang lên, đã thấy ba bốn chục tên đệ tử Ngũ Âm Giáo bị độc châm bắn phải, độc tố phát tác, tắt thở tức thì.

Tần Lâm Phong thấy Truy Vân Tẩu ác độc như vậy, dám dùng độc châm ám toán mình, loại người này để lâu tất gây họa cho võ lâm. Chàng nghĩ xong, vận hết mười thành công lực đẩy ra một chưởng.

Truy Vân Tẩu thấy chưởng lực của chàng oai mãnh tuyệt luân, thất kinh không kịp tránh né, thì Thiên Linh Cái đã bị đánh trúng một chưởng, óc văng tung tóe, ngã xuống chết tốt.

Dư lực của chưởng phong khiến mười mấy tên đệ tử đứng gần đó bị thổi bắn vào vách núi, vỡ sọ nằm bất động!

Đám còn lại vội quay đầu thúc chạy vào trong động cạnh đó, Tần Lâm Phong và Thác Thiên Thần Quân cùng với Bát Diện Tỳ Hưu vội phóng theo truy sát.

Chỉ mấy cái lắc người Tần Lâm Phong đã chắn ngay trước mặt.

Đám đệ tử thấy vậy vội quỳ sụp xuống xin tha mạng. Chàng thấy vậy quát lớn:

- Lũ chuột các ngươi, từ nay không được về với Ngũ Âm Giáo nữa, biết chưa! Không mau cút đi.

Đám đệ tử sợ hãi bò dậy cất tiếng cảm tạ, đang định phóng đi thì Thác Thiên Thần Quân quát lớn:

- Khoan đi đã!

Đám đệ tử lại sợ hãi bò rạp xuống đất.

Thác Thiên Thần Quân cất tiếng hỏi:

- Nơi đây có con đường thứ hai nào không?

Một tên trong bọn vội lên tiếng:

- Tiền bối cứ thẳng theo hang động này tất sẽ có đường ra.

Thác Thiên Thần Quân nghe xong, khoát tay ra hiệu cho Tần Lâm Phong và Bát Diện Tỳ Hưu, rồi cả ba lướt vào hang động. Sau một lúc quanh co, trước mặt bỗng có ánh sáng, không bao lâu cả ba đã ra khỏi đường hầm.

Tần Lâm Phong lúc này lên tiếng:

- Du bang chủ, chúng ta tạm chia tay nhau ở đây, trên đường cứ tiếp tục dò la tung tích Ngũ Âm Giáo, có gì cứ thông báo cho tại hạ, xin bảo trọng! Cáo biệt!

Dứt lời chàng như một luồng khói, lướt đi chớp mắt đã mất dạng.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu chờ cho bóng chàng khuất hẳn cũng vội lên đường.

Tần Lãm Phong vừa lướt đi chợt thấy trên bãi cỏ gần vách núi bên trái có một bóng người, chàng liền tiến lại để xem. Tới nơi mới nhận ra chính là Phong Tăng đã bị người điểm huyết, nằm bất động trên cỏ, chàng liền giải huyết cho Phong Tăng. Vừa tỉnh dậy, nhận ra Tần Lãm Phong, Phong Tăng mừng rỡ kêu lớn:

- Phong Nhi!

Tần Lãm Phong cũng mừng rỡ không kém, liền nói:

- Phong bá bá! bá bá... những chuyện trước đây...

- Ai dà! Đừng nhắc tới những chuyện đó nữa, hòa thượng ta cảm thấy hồ thẹn vô cùng!

- Vậy ai đã nói cho bá bá biết?

- Chính là lão ăn mày đó!

Tần Lãm Phong lại hỏi tiếp:

- Bá bá có được tin tức gì về Văn muội không?

- Nó đã bị tên khốn nạn Khưu Tuấn Nhân bắt đi rồi.

Phong Tăng thở dài tiếp:

- Tên súc sinh này hành tung bí mật, không để lộ một chút tung tích gì, khiến người khó mà phát giác. Văn nha đầu bị hắn bắt đi đến hôm nay vẫn chưa có tung tích gì, tức chết đi được!

Tần Lãm Phong vội hỏi tiếp:

- Tin tức về sư muội, Phong bá bá không dò la được chút gì hay sao?

- Không!

- Còn về tung tích của Ngũ Âm Giáo.

Phong Tăng mặt lộ vẻ tức giận nói:

- Bá bá gần đây trên giang hồ nhọc công không ít, đi khắp nơi để tìm kiếm Ngũ Âm Giáo. Mấy ngày trước có gặp một dị nhân, nghe nói lão biết rõ nội tình của Ngũ Âm Giáo, ta lập tức thỉnh cầu, nhưng lão chỉ nói có ba câu, rồi biến mất...

Tần Lâm Phong cướp lời hỏi:

- Phong bá bá! Không biết ba câu đó là câu gì?

- Đó là Du Thâm Thủy, Phụng Lâu Tuấn Lãnh, Hồ Ngọa Thâm Sơn. Ba câu này lúc mới nghe ta cũng không hiểu nhưng bây giờ thì cũng hiểu được đôi chút.

- Phong bá bá hãy mau giải thích!

- Theo tình hình mấy ngày trước ta bị bắt ở đây, địa phận này ứng với Hồ Ngọa Thâm Sơn. Nếu như Phong bá bá đoán không lầm, ba câu thơ này nhất định có liên quan tới Ngoại Tam Đường của Ngũ Âm Giáo.

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Phong bá bá đoán không sai, Hồ Dục Đường thiết lập ở nơi thâm sơn cùng cốc như vậy thật ứng với câu Hồ Ngọa Thâm Sơn. Theo như Phong nhi nghĩ, hai câu còn lại nhất định ứng với hai đường khác trong Ngoại Tam Đường.

Phong Tăng gật đầu đáp:

- Phong bá bá cũng nghĩ như vậy, hai Đường còn lại, một cái kêu là Long Cái gì đường, thiết lập ở gần nước, một cái kêu là Phụng Cái gì Đường nhất định phải đặt trên núi cao, nhưng mà thiên hạ rộng như vậy biết đi đâu mà tìm hai nơi này đây!

Tần Lâm Phong liền đáp:

- Phong bá bá yên tâm, có chút manh mối còn hơn không.

Chàng ngừng một lát rồi tiếp hỏi:

- Phong bá bá có biết cao nhân nào đã cứu bá bá từ trong sơn động ra đây không?

Phong Tăng lắc đầu đáp:

- Không được rõ lắm, chỉ biết trong lúc Phong Tăng ta bị điểm huyết được một người hình như là nữ nhi cứu đi.

Lão dứt lời quét mắt một vòng ra bốn phía, lại hỏi tiếp:

- Ủa! Người không nhắc bá bá cũng quên mất, sao không thấy bóng nàng vậy hả?

Đến đây, Tần Lãm Phong đã biết được cái bóng mà mình thấy qua lúc nãy, chính là người đã cứu Phong Tăng, chỉ không hiểu tại sao người này thấy mình xuất hiện lại cố ý lẩn tránh. Chàng kể lại việc mình đưa Thác Thiên Thần Quân đến đây tiêu diệt Hồ Dực Đường qua một lượt cho Phong Tăng nghe, lão nghe xong khen ngợi không ngớt!

Tần Lãm Phong lại nói:

- Bá bá chúng ta nên rời khỏi nơi đây rồi sẽ tính đến chuyện truy tìm tung tích Ngũ Âm Giáo!

- Được! Chúng ta đi!

Vừa dứt lời, hai người đã như hai luồng khói mỏng lướt đi.

Chờ bóng họ khuất hẳn, ở một góc núi cách đó năm trượng chính là Hoàng Y Thiểu Nữ Bành Tiểu Thanh.

Hoàng Y Thiểu Nữ lúc này mắt phụng đầm lệ, nàng lẩm bẩm:

- Phong ca, huynh có biết lúc nãy muội rất muốn chạy ra để chào hỏi huynh, nhưng muội không thể...

- Thanh nha đầu vì sao lại không thể?

Hoàng Y Thiểu Nữ bỗng nghe một giọng nói vang lên bên tai, giật mình quay đầu lại, thấy trên sườn núi có một bóng người chính là Thần Châu Tam Tuyết Xú Hóa Tử.

Nàng nhìn thấy Lão Hóa Tử như gặp được người thân vội phóng về phía đó sà vào lòng lão, cất tiếng thút thít!

Lão Hóa Tử cố gắng khuyên giải nàng một lúc lâu, Hoàng Y Thiểu Nữ mới nín khóc. Lão Hóa tử lúc này mới lên tiếng hỏi:

- Thanh nhi ai ăn hiếp con?

- Chính là Phong ca!

Rồi nàng kể lại việc mình lấy Hỏa Linh Chi để trị thương cho chàng, bị chàng hiểu lầm, trong lúc tức giận đã chửi mắng mình, nhất nhất thuật lại một lượt.

Lão Hóa Tử không đợi nghe xong tức khí quát lên:

- Thanh nhi, đi! Chúng ta cùng đi tìm tên Xú Tiểu Tử đó để lão ăn mày này dạy cho hắn một trận!

Dứt lời nắm lấy tay Hoàng Y Thiểu Nữ chụp kéo đi. Hoàng Y Thiểu Nữ lúc sắp sửa đi bỗng nhớ ra một việc, liền lên tiếng:

- Hóa Tử thúc thúc đợi Thanh Nhi một chút.

Dứt lời nàng như một luồng khói nhằm phía trang viện của Hồ Dục Đường phóng đi.

Lão Hóa Tử không hiểu nàng định làm cái gì, bỗng thấy một ngọn lửa lớn phía nơi trang viện, lúc này mới hiểu được do nàng căm giận Ngũ Âm Giáo đến xương tủy cho nên trước khi đi, quyết phóng hỏa thiêu hủy bản doanh của chúng.

Một lát sau Hoàng Y Thiểu Nữ đã xuất hiện, trông thấy Lão Hóa Tử liền mỉm cười, rồi cả hai cùng thi triển khinh công lướt đi.

Lại nói Tần Lãm Phong cùng với Phong Tăng sau khi rời khỏi lãnh địa của Hồ Dục Đường, vừa đi vừa hỏi thăm tung tích của Ngũ Âm Giáo. Không bao lâu đã đến được bờ sông Hoàng Hà, xa xa nhìn thấy khoảng hơn mười bóng người đang tranh cãi một vấn đề gì bên trong hình như không thể giải quyết được nên sắp sửa ra tay động thủ, bèn vội phóng lên trước để nhìn rõ hơn...

Thì ra Thần Châu Tam Tuyệt Xá Đạo Nhân một mình cãi nhau với đám người kia!

Tần Lãm Phong đưa mắt nhìn nhận ra trong đám người đó có Bất Đảo Ông Cừ Thẩm và Trại Đông Thi số còn lại không quen biết.

Xã Đạo đang hăng say tranh cãi, bỗng thấy hai người xuất hiện tức khí phóng đến trước mặt Phong Tăng lớn tiếng nói:

- Phong hòa thượng, người cùng với tên Xú Tiểu Tử này mau lại đây làm trọng tài cho lão phu!

Trong đám người đó có một lão nhân thân hình khô quắt xen vào nói:

- Trọng tài cái gì, không được là không được!

- Đạo gia ta nói là "Được!"

Tần Lãm Phong thấy Xã Đạo đã lộ vẻ tức giận lập tức bước lên để can ngăn, chàng bèn hỏi:

- Xin hỏi Xã tiên bối vì việc gì phải tranh cãi với họ?

Xã Đạo chỉ về phía bên nước nói:

- Chúng ta đang muốn qua sông Hoàng Hà, nơi đây chỉ có một con thuyền, nhưng không thể chở một lúc bấy nhiêu người được. Xã Đạo ta có ý kiến đập bể con thuyền, mỗi

người một tấm ván sang sông, không ngờ cái lũ chuột này lại ngoan cố không chịu, người nói coi đạo gia ta không tức sao được!

Phong Tăng đứng bên cạnh xen vào:

- Cái chuyện này sao lại có thể làm được!

Xã Lão hét lên:

- Phong hòa thượng, người sao lại bênh cho người ngoài, trong võ lâm có môn võ Nhất Vĩ Độ Giang, Đạo gia ta muốn mỗi người cưỡi một tấm ván, dùng nội lực của mình để vượt Hoàng Hà sao không được?

Trong võ lâm tuy rằng có môn công phu “Nhất Vĩ Độ Giang”, nhưng chỉ những người nào nội công và khinh công đã đạt đến mức thượng thừa, có thể hít một luồng chân khí, dựa vào những vật nổi trên mặt sông để mượn lực phóng đi. Nhưng mà cũng có thể vượt qua những con sông bình thường mà thôi, Hoàng Hà đã rộng, sóng lại to, Xã Đạo người muốn dùng một tấm ván để qua sông, há không phải là điên cuồng lắm sao!

- Đạo gia ta cũng muốn thử một chuyện!

- Không sợ làm mối cho Hà Bá hay sao? Đến lúc đó hối hận cũng không kịp!

Xã Đạo nghe xong, vẫn ngoan cố, bước đến trước thuyền nhỏ đậu trên mép nước, hình như lão cố tình muốn đập bể chiếc thuyền, để thi triển công phu Nhất Bản Độ Hà!

Bất Đảo Ông Cửu Thẩm, Trại Đông Thi và tám lão già và bốn tên hán tử lạ mặt, bước lên phía trước xếp thành hàng chữ nhất, chắn lấy lối đi của lão không để lão bước đến gần trước thuyền.

Vốn là Bất Đảo Ông và Trại Đông Thi trước đây, vì tham lam muốn chiếm đoạt Hỏa Linh Chi, nên đã nếm mùi lợi hại của Tần Lâm Phong. Hôm nay nhân gặp được Hoàng Sơn Bát Lão và Thục Trung Tứ Quỷ muốn mượn tay lũ này để đối phó với Tần Lâm Phong. Thấy Xã Đạo muốn đập bể thuyền, đám người này lại có việc phải qua sông, công cụ qua sông duy nhất này há phải lại để lão dễ dàng phá đi. Xem tình hình phải đối phó với Xã Lão trước rồi mới tính đến Tần Lâm Phong.

Xã Đạo thấy thế tức giận giơ chưởng lên đánh về phía đám người trước mặt.

Cả sáu tên cao thủ không để ý gì đến luật lệ võ lâm, cùng ra tay xuất thủ.

Đông người uy lực không ít, Xã Đạo bị lực của chưởng phong, bức phải thối lui ba bước.

Tần Lâm Phong vội phóng lên đưa tay chỉ mặt đám Bất Đảo Ông Cửu Thẩm quát lớn:

- Các người muốn dùng thuyền qua sông, sao không bàn biện pháp khác, há phải động thủ!

Hoàng Sơn Bát Lão chưa kịp mở miệng thì Bát Lão Ông đã lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử, ta đang muốn kiếm người thanh toán món nợ cũ, không ngờ người lại tự dẫn xác tới, lại dám ở đây khoa môi múa mồm. Để lão phu tính sổ với người xong, rồi mới tính đến lão già khùng.

Trại Đông Thi đứng đưa thân hình như trái bí, bước ra nói:

- Tên Xú Tiểu Tử này kể cũng mạng lớn, ta khi mười tám tuổi đã hành hiệp giang hồ, dám nói kẻ nào trúng phải Lãnh Hương Vụ, trừ ta ra trên thế gian này không có thuốc giải, người làm sao có thể giải được độc tố của Lãnh Hương Vụ.

Tần Lâm Phong nghe mụ lên tiếng, tức giận quát lớn:

- Để giải chất độc Lãnh Hương Vụ của kẻ đề tiện như người ta phải nuốt Hỏa Linh Chi, vốn để trị bệnh cho sư muội, lại còn đắc tội với Bành cô nương. Ta khuyên người nên sớm chuồn đi, nếu mà còn ở đây lăm chuyện đừng trách bốn thiếu gia ra tay ác độc.

Trại Đông Thi mặt biến sắc hỏi tiếp:

- Người bảo sao, Hỏa Linh Chi đã bị người nuốt rồi à?

- Việc này kỳ lạ lắm sao!

Đám người này nghe xong, đứng chôn chân trên mặt đất như đưa tang!

Bát Đảo Ông Cử Thắm hình như đã có chủ ý liền lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử, Hỏa Linh Chi đã bị người nuốt, chỉ cần người chấp nhận một chuyện, công cán trước đây, lão phu sẽ xóa bỏ lập tức rời khỏi đây ngay. Nếu như không...

Nói đến đây đưa tay chỉ lũ người còn lại:

- Nếu như không bọn ta quyết không rời khỏi đây!

Hoàng Sơn Bát Lão, Trại Đông Thi và Thục Trung Tứ Quỷ lúc này đã biết được thâm ý của lão cũng lên tiếng phụ họa!

Tần Lâm Phong nhếch mép đáp:

- Như thế nào mới vừa ý các người.

Bát Đảo Ông Cử Thắm mở nụ cười âm hiểm nói:

- Hỏa Linh Chi tuy đã bị người nuốt mất, nhưng trong máu người vẫn còn được tính của nó. Chúng ta ở đây có mười bốn người, chỉ cần người lấy máu của mình phát cho mỗi người một chén, lão phu không những không nghĩ đến mỗi nhục bị hủy hoại ngoại hiệu Bất Đảo Ông mà còn đảm bảo từ nay về sau không còn làm phiền tới người nữa.

Tần Lãm Phong nhếch mép cười đáp:

- Chỉ cần mười bốn tên các người liên thủ có thể động đến một sợi lông của ta, tại hạ nhất định sẽ y theo.

- Tiểu tử ngông cuồng, Hoàng Sơn Bát Lão sẽ thay mặt gia trưởng, dạy cho người một bài học! Cừu huynh tạm tránh qua một bên.

Hoàng Sơn Bát lão quay đầu về phía Tần Lãm Phong nói:

- Những lời lúc nãy của Cừu huynh nếu người đồng ý bây giờ vẫn còn kịp, đừng để lúc hối hận cũng muộn rồi!

Tần Lãm Phong mặt điểm nụ cười lạnh nói:

- Hoàng Sơn Bát Lão thành danh cũng không phải dễ, tại hạ đây vốn kính trọng những bậc tiền bối, xin đừng nghe lời dụ dỗ của lão!

- Nhóc con dám dạy đời lão phu!

Lão già khô quắt dứt lời, đưa mắt về phía bảy lão còn lại ra hiệu, quát lên một tiếng:

- Lên!

Sau tiếng quát tám lão liền vận dụng Bát Quái Du Hồn Chương tuyệt học chấn sơn của phái Hoàng Sơn về phía Tần Lãm Phong.

Bát Quái Du Hồn Chương là tuyệt học mà tám lão phải cả đời để nghiên cứu, mỗi lão nghiên cứu tám chiêu, lúc thọ địch tám lão liên thủ, sáu mươi tư chiêu thức của chương pháp cùng lúc vận dụng mới huy được uy lực tối cao.

Hoàng Sơn Bát lão không phải tùy tiện mà sử dụng pho chương pháp này, bởi vì thấy nhãn tuyến của Tần Lãm Phong sắc bén, nhất định là một cao thủ tuyệt thế, không dám dùng chương pháp bình thường để đối phó.

Lúc thi triển đến chỗ ảo diệu nhất, không thể phân biệt được bộ vị của Hoàng Sơn Bát lão, chỉ thấy tám luồng khói mỏng set qua set lại chương phong gầm rú kinh người, phối hợp nhuần nhuyễn thứ tự đẩy về phía Tần Lãm Phong.

Tần Lâm Phong vốn khinh thường Hoàng Sơn Bát lão, muốn dùng công lực của mình chế phục tám lão.

Không ngờ! Bát Quái Du Hồn Chưởng của Hoàng Sơn Bát lão kỳ ảo khôn lường, kinh khí kinh người, không chút kẽ hở, khiến địch nhân khó mà phá được!

Chớp mắt đã qua hai mươi chiêu, Tần Lâm Phong đã mất kiên nhẫn, chàng nghĩ rằng nếu không dùng tuyệt học khó mà thủ thắng!

Nghĩ xong chàng mở miệng hớp một luồng chân khí, chân điểm nhẹ mặt đất, người bốc lên ba trượng thân hình còn đang lơ lửng trên không song chưởng của chàng giơ lên đẩy ra một chiêu Thần Nông Bá Vương trong Chấn Thiên chưởng.

Hoàng Sơn Bát lão thấy thân pháp của đối phương đang lơ lửng trên không, muốn biến chiêu công tiếp về phía chàng, bất chợt một lưới chưởng phủ chụp xuống, tốc độ kinh hồn, vì muốn giữ thân đành phải thu chưởng thối lui năm thước.

Tần Lâm Phong vẫn như cái bóng bám theo tám lão, búng chỉ về phía trước ngực hai lão ở bên Đông.

Hai lão tức tốc thối lui nhanh nhẹn không kém, nhưng vẫn không kịp...

- Soạt! Soạt! Hai tiếng...

Lớp áo trước ngực hai lão bị chỉ phong của Tần Lâm Phong xẹt qua rách một miếng lớn treo lủng lẳng trước ngực.

May mà Tần Lâm Phong bản tính nhân hậu, niệm tình Hoàng Sơn Bát lão bình sinh cũng chưa gây tội ác gì. Nếu như không hai lão đã bỏ mạng dưới ngọn chỉ của chàng rồi!

Hai lão kinh hoàng đứng sững, mồ hôi nơi góc trán không ngớt chảy xuống, sáu lão còn lại đứng bên cạnh cũng mục kích rõ ràng, thấy đối phương thân pháp quá phần ảo diệu, nghĩ tám lão chưa chắc đã là đối thủ của chàng.

Nhưng trong võ lâm thường lấy danh tiếng làm trọng, trong lúc hổ thẹn, không kịp suy nghĩ lợi hại, tám lão lại tiếp tục thi triển chưởng pháp lao lên vây Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thân pháp thay đổi đẩy ra một chưởng, chưởng lực uy mãnh kinh hồn mang theo tiếng rít của gió.

Qua tiếp mười chiêu, Hoàng Sơn Bát Lão bị chưởng lực của chàng phủ kín, lách đông, lách tây, tình hình này chưa chắc tránh được mấy chiêu nữa!

Bất Đảo Ông Cửu Thẩm, Trại Đông Thi cùng với Lục Trung Tứ Quỷ, đứng bên ngoài lượt trận, biết rằng Hoàng Sơn Bát lão sắp thảm bại dưới tay Tần Lãm Phong, đưa mắt ra hiệu, cùng hô lên một tiếng xông vào cuộc chiến.

Hoàng Sơn Bát lão thấy có tiếp viện, thở sượt một tiếng nhẹ nhõm!

Tần Lãm Phong lúc này đã vận tới mười thành công lực, phát huy Chấn Thiên Chưởng tới mức tối cao của nó, khắp nơi đều bị bao trùm bóng chưởng của chàng, khiến mười bốn tay cao thủ giang hồ, tay chân rối loạn chỉ còn chống đỡ chứ không đủ sức phát công!

Phong Tăng, Xã Đạo, đứng bên ngoài chỉ biết trợn mắt há miệng đứng nhìn một trận thư hùng hiểm có trong võ lâm!

Mười bốn người liên thủ vẫn thắng không nổi Tần Lãm Phong, Thục Trung Tứ Quỷ lòng sinh tà ý, thò tay vào trong bọc lôi một nắm muối Ngũ Độc Đoạt Mạng định liệng về phía Tần Lãm Phong.

Tần Lãm Phong mắt như điện chớp, liếc nhìn thấy liền quát lớn:

- Lũ chuột dám phóng độc!

Dứt lời song chưởng của chàng đưa lên, hai luồng kinh phong như bài sơn hải đảo bắn ra, Thục Trung Tứ Quỷ bị trúng một chưởng của chàng văng bắn lên không, rớt ra ngoài ba trượng, bất động trên đất, muối độc trong tay của gã cũng văng tung tóe trên mặt đất.

Tần Lãm Phong sau khi đánh văng Thục Trung Tứ Quỷ chợt thấy Trại Đông Thi thò tay vào ngực.

Chàng thoát nhìn đã biết mục đang định giở trò cũ, phóng độc Lãnh Hương Vụ, nhưng lần này mục đâu dễ dàng làm được điều đó!

Tần Lãm Phong hét lên một tiếng, thân chàng như bóng quỷ, xuất thủ như điện...

"Rộp Rộp!" Hai tiếng khô khốc vang lên, chỉ thấy Trại Đông Thi cất tiếng rú lên mặt nhăn nhó lộ vẻ đau đớn cùng cực!

Vốn là Tần Lãm Phong trong lúc tức giận, không kịp để mục móc tấm khăn có độc Lãnh Hương Vụ ra, đã xuất chưởng đánh gãy hai tay của mục!

Bất Đảo Ông Cửu Thẩm, nhân lúc chàng sơ hở quật một chưởng về phía sau lưng chàng.

Tần Lãm Phong nghe tiếng gió rít là biết sau lưng bị người tập kích, chàng quay phắt người đẩy ra một chưởng như điện xẹt.

Chưởng lực của Bất Đảo Ông Cửu Thấm chưa đến được đích, lão đã bị đẩy lui bảy thước.

Tần Lâm Phong không để lão kịp định thần, chàng như bóng quỷ lướt đến trước mặt lão, vỗ tiếp một chưởng.

Bất Đảo Ông Cửu Thấm chỉ lách kịp ngực, nhưng vai trái của lão đã bị chưởng của chàng quét trúng, lăn ra ngoài một trượng đau đớn thấu xương.

Chưa đầy một khắc sáu cao thủ hạng nhất võ lâm đã bị loại khỏi vòng chiến, Hoàng Sơn Bát Lão biến sắc, đứng sững người.

Tần Lâm Phong quay về phía tám lão một cái, rồi lên tiếng:

- Bát lão tiền bối nếu chịu dừng tay, sự mạo phạm lúc nãy tại hạ đây xin tạ lỗi.

Chàng nói xong khom lưng hành lễ.

Hoàng Sơn Bát lão nghe xong, biết Xú Tiểu Tử này muốn giữ thể diện cho mình, nào dám tiếp tục giao đấu, tám lão ra hiệu cho nhau, rồi cũng phóng đi, chớp mắt đã mất dạng.

Bất Đảo Ông Cửu Thấm bị thương nhẹ, vội bò dậy đỡ lấy Trại Đông Thi hai tay đã gãy nát...

- Ê! Cái tên Đảo Địa Ông kia sao lại không giành thuyền qua sông nữa?

Bất Đảo Ông Cửu Thấm nghe thấy câu nói khiêu khích này, cũng cố nhịn nhục, quay đầu phóng đi.

Xã Đạo lại quay mặt về phía Thục Trung Tứ Quỷ hét lớn:

- Lũ chuột kia, còn không mau rút, đứng đó làm gì!

- Nói người khùng quả cũng không sai bốn tên đó đã về châu Diêm Vương từ lâu rồi người còn ở đó là hết làm gì!

Xã Đạo không tin lời Phong Tăng bước lên để xem, thấy bốn gã tắt thở từ lúc nào, lão buột miệng nói:

- Càng tốt, không có người giành thuyền với Đạo gia ta nữa!

Tần Lâm Phong bước đến trước mặt Xã Đạo cung kính hỏi:

- Xin hỏi, Xã Đạo tiền bối gấp muốn quyết định đi đâu?

- Đạo gia ta muốn đi nhổ đuôi Phượng Hoàng đó thôi!

Tần Lâm Phong nghe xong, không hiểu gì cả, xuýt chút nữa bật cười!

Phong Tăng đứng bên cạnh tức giận quát:

- Người tuổi tác như vậy mà còn ăn nói bừa bãi, mau nói rõ rốt cuộc người muốn đi đâu?

Xã Đạo tròn mắt đáp:

- Đạo gia ta muốn đi dẹp ổ quỷ Phụng Vĩ Đường của Ngũ Âm Giáo...

Tần Lâm Phong thích chí cướp lời hỏi:

- Xã Đạo tiền bối có phải là đi phá Phụng Vĩ Đường của Ngũ Âm Giáo!

- Ai dám nói không:

- Vậy Phụng Vĩ Đường thiết lập ở đâu?

Phong Tăng đứng bên cạnh ngẫm nghĩ lời nói của Xã Đạo thật ứng nghiệm với cái Phong Lâu Tuấn Lãm...

Tần Lâm Phong do dự một chút lại nói tiếp:

- Ngọn núi này ở địa phận nào, không biết nhị vị tiền bối đây có cao kiến gì không?

Xã Đạo không còn kiên nhẫn quát:

- Ta không cần biết ngọn núi đó là ở đâu, chỉ muốn phải lập tức qua sông!

Lão nói xong bước đến chỗ chiếc thuyền nhỏ, lại quay đầu về phía hai người nói:

- Con thuyền tuy nhỏ, nhưng có thể chở được ba người chúng ta. Hai người hãy lên thuyền đi!

Nói xong lão sắp sửa bước lên thuyền...

- Ê! Lão Đạo sĩ thúi kia, sao muốn trộm thuyền của tiểu thơ ta, mau đứng lại đó!

Thanh âm phát ra trong đám rừng ở phía bên trái, tiếp theo là tiếng y phục vũ động trong gió, chớp mắt đã có bốn thiếu nữ mình mặc thanh y, đang đẩy một chiếc xe loan, trên xe phủ gầm đoạn vàng, chớp mắt đã lướt đến trước mặt ba người.

Bốn thiếu nữ buông cán xe, cùng bước lại phía Xã Đạo, một ả cất tiếng:

- Đạo sĩ thúi, hãy mau rời khỏi đây, nếu như làm hư hỏng vật dụng qua sông của tiểu thư nhà ta, bọn ta đây sẽ dậy cho người một bài học.

Xã Đạo bị ả la mắng một hồi, miệng vẫn câm nín, mặt mày ủ rũ rời khỏi thuyền!

Xã Đạo bình sinh vốn không dám đấu khẩu với nữ nhân, nay đành phải nhịn nhục, đưa mắt về phía Tần Lâm Phong cầu cứu, miệng khẽ lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử hãy thay ta đối phó với lũ nha đầu này!

Tần Lâm Phong gật đầu đồng ý, đang định bước lên trả đũa, bỗng một thanh âm thánh thoát như chuông ngân, phát ra sau tấm rèm trên xe:

- Kim nhi, đừng trúng phải kế Kim Thuyền Thoát Xác của lão, cứ việc hỏi lão, không để cho kẻ nào đáp thế!

Kim nhi quay mặt về phía xe "dạ" một tiếng, rồi quay mình đến chỗ Xã Đạo cất tiếng hỏi:

- Đạo sĩ thối tại sao ngươi lại muốn chiếm thuyền của tiểu thư ta, hãy mau khai thật!

Xã Đạo bị chỉ đích danh, đành miễn cưỡng đáp:

- Con thuyền này vô chủ, lại do Đạo gia nhìn thấy trước, tất nhiên ta có quyền sử dụng, liên can gì tới ngươi!

Ả a hoàn Kim nhi nghe xong cũng ngậy người ra, bởi vì con thuyền nhỏ này vốn có thật của tiểu thư hay không, ả cũng không được rõ, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh mà làm.

- o O o -